

Sneller dan verwacht staat hij oog in oog met de beren.
"Hallo, klein kaboutertje," zeggen de beren. "Wat ga jij doen?"
"Nou," antwoordt het kaboutertje, "ik ga naar het winkeltje
achter de grote berg om een boodschap te doen." Daar ziet hij
tegen op, maar dat zegt het kaboutertje niet.
"Ok ," zeggen de beren op de weg, "maar wij laten jou er
niet door, want wij hebben heel erge honger en wij zijn hier
de baas. Wij vinden al dagen de hond in de pot en lusten
nu wel een lekker hapje."
Maar omdat het kleine kaboutertje niet bang is, antwoordt
hij: "Nou, dat gaat niet zomaar, want ik kan heel hard
rennen. Ik ben veel sneller dan jullie zijn."

De beren rollen zo lang over de grond van het lachen, dat zij er buikpijn van krijgen. Ze kunnen niet meer en hebben niet gezien dat het kaboutertje er *als een haas* vandoor is gegaan. Tegen de tijd dat ze het doorhebben, weten ze dat ze toch wel overdonderd zijn door zo'n dapper kaboutertje. Ze taaien af naar hun warme holletje voor de winterslaap.